

РЕШЕНИЕ

№ 49

гр. Пловдив, 04.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Христо Ив. Крачолов

Членове: Иван Хр. Ранчев

Веселин Г. Ганев

при участието на секретаря Нина Б. Стоянова
в присъствието на прокурора Димитър Ив. Махмудиев като разглежда докладваното от Христо Ив. Крачолов Въззивно частно наказателно дело № 20245000600147 по описа за 2024 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 12 ал. 11 ЗПИИСАННЛМВЛС.

С решение № 50/06. 03. 2024 г. по ЧНД № 1392/2023 г. Старозагорският окръжен съд е ПРИЗНАЛ и ПРИЕЛ за изпълнение на територията на Р България присъда от 19. 09. 2023 г. на Градски съд * * република, постановена по наказателно дело № 2 Т 15/2023, влязла в сила на 21.09.2023 г., с която на българския гражданин Х. С. Х., със снета по делото самоличност, понастоящем в затвора в *, Р *, е наложено наказание ЧЕТИРИ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за престъпления по чл.205 ал.1 б. „d“, ал.4 б. „a“ от НК на Р *, по чл. 234 ал.1 и ал.4 б. „a“ НК на Р * и по чл.201 ал.1 б. „c“ в съучастие по чл.23 от НК на Р *, първото от които съставлява престъпление по чл. 195 ал.1 т.5 и т.9 вр. чл.194 ал.1 вр. чл. 142 ал.2 т.8 вр. чл. 26 ал.1 от НК, а второто съставлява престъпление по чл. 249 ал.1 НК.

Поставено е наказанието да се изтърпи при първоначален общ режим, съгласно чл. 57 ал.1 т.3 ЗИНЗС.

На основание чл.12 ал.9 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода е ПРИСПАДНАТО

предварителното задържане на осъдения Х. С. Х. в Р *, считано от 11.07.2023 г. до 29.09.2023 г. и е ПРИСПАДНАТА изтърпяната част от наказанието, считано от 29.09.2023 г. – 12:00 ч. до фактическото предаване на лицето на властите на Р България.

Недоволен от така постановеното решение е останал осъденият, който чрез своя защитник го е обжалвал с искане решението на Старозагорския окръжен съд да се отмени и се откаже признаването и приемането за изпълнение на присъдата на Градския съд в *, * република.

Прокурорът даде заключение, че жалбата е неоснователна.

Пловдивският апелативен съд, след като се запозна със събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с направените оплаквания в жалбата, намира и приема за установено следното:

ЖАЛБАТА Е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови атакуваното решение, Старозагорският окръжен съд е приел за безспорно установено, че с присъда от 19.09.2023г., постановена по наказателно дело № 2 Т 15/2023 на Градски съд – *, * република, влязла в сила на 21.09.2023г., на българския гражданин Х. С. Х., със снета по делото самоличност, е наложено наказание ЧЕТИРИ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за престъпления по чл.205 ал.1 б. „d“, ал.4 б.„a“ от НК на Република *, по чл.234 ал.1 и ал.4 б.„a“ НК на Република * и по чл.201 ал.1 б. „c“ от НК на Р *.

В приложеното по делото удостоверение по чл.3 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 28.11.2008г. престъпленията, за които е осъден Х. Х., са отразени съответно като кражба, неправомерно набавяне, подправка и промяна на платежно средство и като правонарушение увреждане на отглеждането на дете. Всички те са извършени в съучастие.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че удостоверението съдържа всички изискуеми реквизити и необходимата информация за признаване на * съдебен акт.

Основният довод, който се развива пред настоящата инстанция е свързан с неправилната преценка, досежно приложението на нормата на чл.28 ал.1 т.7 от закона.

Старозагорският окръжен съд, с протоколно определение от 25.01.2024г., е уважил искането на прокурора и е поискал от издаващата

държава съгласие за отказ от принципа на особеността, съобразно изискването на чл.28 ал.1 т.7 от специалния закон. Това определение с основание е отменено с протоколно определение от 06.03.2024г.

И настоящата инстанция споделя изводите в мотивите към атакувания съдебен акт, че разпоредбата на чл.28 ал.1 т.7 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода, предвижда искането до издаващата държава за горното съгласие да се подаде придружено с превод на български език на информацията по чл.37 от ЗЕЕЗА и гаранциите, предвидени по чл.41 от същия закон. Първата от тези законови разпоредби изисква да се опишат характер и правна квалификация на престъплението, както и обстоятелствата, при които е извършено то, включително време, място и степен на участие на исканото лице. Такива обстоятелства /по т.4 и т.5 от чл.37 ЗЕЕЗА/ е възможно да се сочат само в случаите, когато по отношение на исканото лице има неприключило наказателно производство.

С оглед на това е и напълно законосъобразен изводът, че съгласие на издаващата държава за отказ от принципа на особеността се иска само в случаите, когато по отношение на осъденото лице е налице висящо наказателно производство. В този смисъл е и разпоредбата на чл.18 ал.3 от Рамково решение 2008/909, което препраща от своя страна към разпоредбата на чл.8 ал.1 от Рамково решение 2002/584, които са транспонирани в разпоредбата на чл.28 ал.1 т.7 в Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода.

Видно от представената справка от Окръжна прокуратура Стара Загора /л.127 ЧНД/, срещу осъдения Х. Х. не са налице неприключили наказателни производства. Поради това и напълно правилно е преценено, че не е необходимо да се иска от * съдебни власти съгласие за отказ от принципа на особеността. Поради това и настоящата инстанция намира, че липсата на такова съгласие не може да съставлява основание * съдебен акт да не бъде признат и приет за изпълнение в Р България, каквито доводи се излагат от служебния защитник.

Законосъобразно Старозагорският окръжен съд е приел, че са налице

условията на чл.8 от специалния закон за признаването и изпълнението на територията на Република България на постановената от Градски съд -* присъда. С нея Х. Х. е осъден за деяния, които съставляват престъпления и по българското законодателство, с изключение на третото деяние, което е заявено дори като „правонарушение“ - увреждане на отглеждането на дете, доколкото подобно деяние не е криминализирано по българския наказателен кодекс. Това обстоятелство обаче не съставлява пречка за признаването на съдебния акт, доколкото първото и второто деяния са съставомерни и по българския НК. Наказанието от четири години лишаване от свобода, наложено на Х. Х., е общо и за трите деяния.

Обсъждайки фактическите обстоятелства за трите деяния, изложени подробно в т. „з“ от удостоверението, съдът с основание е преценил, че престъплението кражба по чл.205 ал.1 б. „д“, ал.4 б. „а“ от НК на Република * съставлява престъпление по чл.195 ал.1 т.5 и т.9 вр. чл.194 ал.1 вр. чл.142 ал.2 т.8 вр. чл.26 ал.1 НК от НК на Република България, наказуемо с лишаване от свобода от една до десет години. Съответно престъплението неправомерно набавяне, подправка и промяна на платежно средство по чл.234 ал.1 и ал.4 б. „а“ НК на Република * съставлява престъпление по чл.249 ал.1 от НК на Република България, наказуемо с лишаване от свобода от две до осем години. Основните признаци на престъпленията съвпадат, което е предпоставка присъдата да бъде призната и приета за изпълнение. Отделно от това, в удостоверението е отразено, че е налице критерият, посочен в закона по смисъла на чл. 8 ал.2 по отношение на престъпление мошеничество, за което не се изисква двойна наказуемост.

Правилно е преценено, че не са налице законовите условия на чл.14 от специалния закон за отлагане признаването на * съдебен акт.

Няма основание и за отказ от признаване и изпълнение, уредени в разпоредбата на чл.15 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода.

Предоставеното удостоверение по чл.3 е пълно и съответства изцяло на приложения към него съдебен акт. Осъденият се намира на територията на издаващата държава, като същият е гражданин на Република България, която е държавата, в която има местоживеене.

Старозагорският окръжен съд е обсъдил липсата на съгласие от осъденото лице за признаване и изпълнение на присъдата на Градския съд -* в Република България.

С основание първостепенният съд е посочил, че хипотезата на чл. 15 ал.1 т.2 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода, въздига даването на съгласие от осъденото лице, като основание за непризнаването на съдебния акт, само в случаите, когато същото не е гражданин на България и няма местоживееене в страната.

Х. Х. е гражданин на България. Видно от изисканата служебно справка за актуален постоянен и настоящ адрес, същият е в с. *, община *. Самият осъден е заявил, че последно е пребивавал във *, където е работел. По делото е установено, че е бил изискан от * съдебни власти за нуждите на наказателното производство с ЕЗА от *.

Поради това и напълно правилно съдът е преценил, предвид непроменената адресна регистрация на лицето, в частност особено на настоящия му адрес, че обстоятелството, че за неопределен период от време е пребивавал във * не може да установи тази държава като негово местоживееене, респ. да изключи местоживееенето му в България. Липсата на съгласие от осъденото лице е правнорелевантно обстоятелство само в случаите, когато същото не се намира на българска територия или на територията на издаващата държава. В случая осъденото лице се намира на територията на издаващата държава.

Правилно Старозагорският окръжен съд е приел, че освен че е гражданин на България с пълна адресна регистрация в с. *, община *, осъденият е споделил, че всички негови близки са в България. Следователно, той няма близки в Република * нито дори е живял там. Единствената му връзка с * е, че преминавайки през страната на път за България, е извършил в съучастие с останалите лица престъпленията, за които е осъден. Поради това е и напълно правилно становището в атакуваното определение, че ресоциализацията на осъдения би била несъмнено по-успешна при изпълнение на съдебния акт в България.

Отделно от това Х. Х. е санкциониран и с наказанието експулсиране от Република * за срок от пет години, за което е уведомен.

В настоящото производство не са събрани доказателства той да е бил осъден за същите деяния, то признаването не би било в противоречие с принципа „ne bis in idem“.

Както се посочи по-горе, съдебният акт е постановен във връзка с деяния, които съставляват престъпления съгласно българското законодателство. Изпълнението на определеното със съдебния акт наказание не е погасено по давност, съгласно българското законодателство. Осъденото лице не се ползва с имунитет по българското законодателство.

Съдебният акт е постановен спрямо лице, което е наказателноотговорно съгласно българското законодателство.

Към момента на получаване на съдебния акт от съда за изтърпяване остават значително повече от 6 месеца от наложеното наказание - наказанието е приведено в изпълнение на 29.09.2023 г.

Съдебният акт е постановен при съдебен процес, на който осъденото лице се е явило лично, като изрично е заявило, че не оспорва решението. Последното е довело до незабавното влизане в сила на съдебния акт. Той се отнася за престъпление, извършено изцяло на територията на Република *.

Пловдивският апелативен съд също намира, че не са налице условията на чл.16 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода за частично признаване на решението. За прилагането на тази разпоредба е необходимо да е налице някое основание за отказ по чл.15, каквото в случая липсва.

Максималният срок на наказанието за извършените престъпления не е по-малък от наложеното в издаващата държава наказание - той е десет години за квалифицираната кражба и осем години за деянието по чл.249 ал.1 НК. Поради това и правилно първоинстанционният съд е преценил, че наложеното наказание от четири години лишаване от свобода не следва да бъде намалено.

Законосъобразно е постановено наказанието да се изтърпи при първоначален общ режим съгласно чл.57 ал.1 т.3 ЗИНЗС.

Правилно, на основание чл.12, ал.9 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода

или на мерки, включващи лишаване от свобода, е приспаднато предварителното задържане на осъдения Х. Х. в Р *, считано от 11.07.2023 г. до 29.09.2023г. и изтърпяната част от наказанието, считано от 29.09.2023 г. – 12:00 ч. до фактическото предаване на лицето на властите на Р България.

Поради това и обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Разноските, направени за превод пред настоящата инстанция, се поемат от българската държава на основание чл. 6 ал.1 от закона.

Ето защо съдът и

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 50/06.03.2024 г., постановено по ЧНД № 1392/2023 г. на Старозагорския окръжен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____